

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Nervi Sine Mole: h. e. Controversiarvm Roberti Bellarmini
S. Rom. Ecclesiae Cardinalis Eminentissimi Compendium,
à cavillis & imposturis Guilielmi Amesij ... Vindicatum**

Erbermann, Veit

Herbipoli, 1661

Cap. IV. De certitudine perseverantiae Sanctorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9498

tuor aliis Bucerii & Calvinii fundamentis, hoc
Remnitiano nitatur Calvinista, quod ipse non aliter
quàm illustri mendacio fulcit, dum responsurus so-
lutioni Bellarminianæ [quòd nemo possit scire qui
sint vocati & justificati secundùm propositum:] a-
Nemo certè unus potest omnes tales scire (quis dubitat)
sed efficaciter vocatos posse scire se esse vocatos secundùm
propositum DEI, nec Bell. negare ausus est : & Apostolus
tam clarè docet, ac si Solis radio scripsisset, dum ad conso-
lationem fidelium hoc proponit, & applicat postea ad semet-
ipsum, cum aliis fidelibus ex certa & invincibili persuasio-
ne. N. 31. 32. 34. 37. 39. Satis etiam apparet ex y. 11.
omnes diligentes DEVM esse etiam vocatos secun-
dùm propositum & 2. Tim. 1. 9. omnes vocatos ex gra-
tia, ex proposito etiam vocari. Resp. Si phrasi hyper-
bolicâ hujus Cretensis uti libeat, dicendum erit,
hæc Amefiana mendacia esse Solis radio scripta. Quàm
impudenter Bellarmino affingit, quod constat eum
ut hæresin reprobâsse ! Quòd ope Quodlibetica sue
artis subjiciat hæretico suo errori verba illa Aposto-
li, monstratum est prox. cap. 2. §. 3. Obj. 3. Nimi-
rum omnes etiam Puritani nepotes & discipuli sunt
magni illius Patriarchæ & Doctoris, qui conceptis
verbis pronunciavit : LEGES INTERPRETAN-
DI VERBI DEI NON PATIOR!

CAPVT QVARTVM.
De certitudine perseverantiæ Sancto-
rum.

*Quaestio est, An verè fideles possint esse certi de sua
perseverantia? Pontificii negant, Nos affirmamus,
ait Amesius.*

Scripturæ testimonia tot & tam perspicua sunt, ut mirum sit, potuisse in mentes hominum ejusmodi errorem cadere. Ezech. 18. *Cum averterit se in suam iniquitatem, & fecerit iniquitatem, morietur in illa. Quid clarius? Quomodo, quæso, avertitur justus à justitia, si fide*

si fide solâ iusti-
tini non pot-
tius esset ad prop-
riam in Christum
absolutè affirma-
re, modò agatur, &
illa, nihil ex illis
tas nihil aliud
tica autem cav-
qua Prophetâ
externa, legalis
tis Christi eti-
tar, siue non ave-
saica iustitia, se-
Nisi abundaverit
Pecatorum, non
morte æterna
ab illa iustitia

II. Matt.
qui autem perseverant
Ergo non omnes
mesii Quodlibet
Ipsi multi professi
non charitatem e
Tit. 1. 1. Resp.
dicit Textus A
tis non magis
causae. Verum
perseverantem
natorum ut sic
est tamen ide
Charitatis, sive
credunt & dil
Cum enim lib
omittere & ce
III. 2. C
reprobis efficiar.
certitudinem

si fide solâ justificatur, & fides semel concepta extinguî non potest? Amesius. *Clarius multò & efficacius esset ad propositum, si ibi ageretur de iustitia DEI per fidem in Christum, & ab illa fideles aliquando avertere sese absolute affirmaretur. Sed cum de iustitia factorum legali modò agatur, & absolute nihil affirmetur de aversione ab illa, nihil ex illis verbis clarè concludi potest.* Resp. Veritas nihil aliud indè concludi permittit: Quodlibetica autem cavillatio etiam oppositum. Iustitia, de qua Propheta loquitur, sine dubio non est tantum externa, legalis, Pharisaica; sed vera, interna, ex meritâ Christi etiam in V. T. obventa. Sive enim avertat, sive non avertat se homo ab illa externa & pharisaica iustitia, semper morietur, juxta illud Christi: *Nisi abundaverit iustitia vestra plusquàm Scribarum & Pharisaorum, non intrabit in regnum cælorum.* Ergo morte æterna morietur qui steterit & non avertit se ab illa iustitia externa.

II. Matth. 24. 13. *Refrigescet charitas multorum: qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit.* Ergo non omnes justî perseverant & salvantur. Amesii Quodlibetica etiam hîc invenit effugium. Ait, *Ipsi multi professionem charitatis Christianæ habebunt, sed non charitatem & fidem electorum DEI, cuius mentio fit Tit. 1. 1.* Resp. Amesius suâ Glossâ aperte contradicit Textui Apostolico. Nuda professio charitatis non magis est charitas, quàm caseus ligneus est caseus. Verum quidem est, charitatem & fidem non perseverantem usque ad finem, non esse prædestinatorum ut sic, (hæc enim perseverat infallibiliter) est tamen idem specie actus & habitus Fidei & Charitatis, sive perseveret sive non. Ergo qui verè credunt & diligunt in hac vita possunt deficere. Cum enim liberè credant & diligant, liberè possunt omittere & cessare.

III. 2. Cor. 9. 27. ait de se Apostolus, *ne forte reprobis efficiar.* Ergo non fuit Calvinista; hi enim certitudinem fidei habent, se reprobos fieri nullâ

ratione posse. Amesius. *Apostolus omni modo cavebat, ne predicatione sua redargueretur sua vita. Sit ita! at cavebat multò amplius, ne reprobus (seu reprobatus à DEO) efficeretur.*

IV. Gal. 5. *Evacuati estis à Christo, qui in lege iustificamini, à gratia excidistis. Quomodo possent evacuati à Christo & à gratia excidere, si in Christo & in gratia verè nunquam fuissent? Hoc sanè tam perspicuum est fieri non posse, ut Amesius nihil habuerit quod obtenderet. Quid enim ad rem facit & ad argumenti vim elidendam; quòd illis qui iustitiam quaerunt in Lege, professio Christi non possit prodesse? Hoc quidem verum est; sed cum hoc stat, posse quem sic excidere à gratia.*

V. Heb. 6. 4. *Qui illuminati gustaverunt etiam donum caeleste, & participes facti sunt Spiritus S. gustaverunt nihilominus bonum DEI verbum, virtutesq; saculi venturi, & prolapsi sunt &c. Hæc Solis radiis scripsit Apostolus, ut meritò sciscitetur Bell. Quid hîc dici potest? Non defuit tamen Quodlibeticæ Amesianæ quod diceret. Ait: *Apostolus ipse satis clarè ostendit, quòd ista non sit descriptio verè iustificatorum dum non illa, sed alia declarat esse salutis adhaerentia, v. g. inter quæ veram fidem nominat x. 12. 2. Non affirmat Apostolus, eos de quibus loquitur esse prolapsos, sed contra persuasus fuit, v. 9. 10. Ridiculum sane effugium! Quasi verò quaestio hîc esset, an Hebræi ad quos ista scribit Apostolus, ita fuerint prolapsi! Loquitur universaliter Apostolus, de quibuslibet à vera iustitia prolapsis, docetq; impossibile (hoc est, difficillimum & rarissimum) esse ut reventur. Puritani autem directè negant ipsam prolapsionem possibilem. Possentne apertius Apostolo contradicere?**

VI. 2. Pet. 2. 21. *Melius illis erat non agnovisse viam iustitiae, quàm &c. Contigit illis illud veri proverbii, canit reversus ad suum vomitum, & sus lota ad volutabrum suum. Poterátne clarius explicari vera prolapsio? Nam qui revertitur ad suum vomitum, certè antè vomuerat,*

& vo-

& vomendo periturus reverti ad se, & lota verè canes & sues. Hæc beta Puritanica ter lotis & purgatis deles et si non emilarentur quod possunt fieri si ad volutabrum perspicua evin VII. Angel bantur: Sic etiam etiam ceteri fi re? Amesius.

quia neq; Angel tia N. T. in Chri iustificati: quia quirebat ad hoc Evasio partim & tamen etiam menti. Si enim centes & recte deficere, qua lapsu depresso mortali?

VIII. Saul solum peccavit creditur. Amesius fuisse coram Deo cum ibid. ait vir de filiis Israël in Israël bon Saul etiam etia perversitatis, vel ex fo enim illis Scripturæ ad rem

& vomendo pectus purgaverat; & sus lota non dice-
retur reverti ad volutabrum luti, nisi de illo antè exis-
set, & lota verè fuisset. Amesius. *Veri fideles non sunt
canes & sues. Hac igitur sunt intelligenda (juxta Quodli-
beta Puritanica) de hominibus non regeneratis, sed de levi-
ter lotis & purgatis per professionem puram.* Resp. Veri fi-
deles etsi non essent canes & sues, nec illis verè assi-
milarentur quamdiu perseverant in justitia; tamen
possunt fieri similes cani revertenti ad vomitum, & sui
ad volutabrum, ut verba utriusque Apostoli nimis
perspicua evincunt.

VII. Angeli multi in principio à justitia prolabe-
bantur. Sic etiam primi nostri Parentes. Quidnì ergo
etiam ceteri fideles & justi possint à justitia defleste-
re? Amesius. *Hac exempla non faciunt ad rem. At c. 12
quia neq; Angeli, neq; primi parentes nostri fuerunt sub gra-
tia N. T. in Christo per fidem iustificati. Neq; revera fuerunt
iustificati: quia non prasterant conditionem quam lex re-
quirebat ad hoc ut iustificarentur coram DEO.* Reso. Hæc
Evasio partim falsa, partim etiam hæretica assumit;
& tamen etiam illis admis- sis non evadit vim argu-
menti. Si enim Angeli & homo usquequaque inno-
centes & recti potuerunt à justitia semel obtenta
deficere, quanto magis posteritas Adami, hujus
lapsu depressa & debilitata quandiu vivit in carne
mortali?

VIII. Saul justus erat 1. Sam. 9. 2. & tamen non
solum peccavit, sed etiam reprobus & damnatus
creditur. Amesius. *Non constat Saullem unquam iustum
fuisse coram DEO.* Quid ergo sibi vult Spiritus S.
cum ibid. ait: *Erat Saul electus & bonus, & non erat
vir de filiis Israël melior illo?* Sanè vel nullus erat
in Israël bonus & justus (quod quis credat?) vel
Saul etiam erat verè talis, imò optimis par. Quan-
ta perversitatis autem sit huius Puritani fycophan-
tia, vel ex solo hoc paradiigmate relucet. Omissis
enim illis Scripturæ verbis, quæ unicè aut præci-
puè ad rem faciebant, affingit Bellarmino qua-

si ridiculè *Santum iustitiam* probavit ex eo, quòd ibidem dicitur elegans, & ab humero sursum versùs altior omni populo; quod Bellarmino nec in mentem, nec in stylum venit, ut legenti patebit. Hoc scilicet est enervare Bellarminum, & tyrones gregarios docere, quomodo ex solis lapidibus ex rivulis *DEI* collectis Goliath illum sternant! Sed necdum satis imposturarum & mendaciorum:

IX. David omnium consensu fuit iustus, & tamen quis negare potest, eum è gratia & iustitià excidisse? Amesius. *Maximum Davidis peccatum fuisse nihil dubitamus. Sed tamen non fuit maius gratia DEI superabundante, Cum autem peccati eius meritum non fuit impedimento gratia DEI, quo minus daretur ei respiciencia, nulla ratio cogit affirmare, eum à gratia DEI penitus excidisse, aut etiam principio illo privatum fuisse, ex quo efficax humiliatio & imploratio remissionis profuxit.* Resp. Meras chimæras fabricat hic Puritanus! Nonne omnis peccans mortiferè perdit omnem iustitiam erga *DEVM*? nonne *DEVS* odio habet iniquum æquè ac iniquitatem? anne odium & gratia seu amicitia *DEI* simul pro eodem instanti temporis esse queunt respectu ejusdem hominis? An qui sponte se reum facit æternæ damnationis, adhuc simul iustus & gratus *DEO* est? Quod *DEVS* ob peccata mortalia non reprobaverit finaliter Davidem, facit quidem ut potuerit per pœnitentiam cum *DEO* in gratiam redire: sed non facit, ut lapsus non sit lapsus ex se lethalis, & ut iustus ejusmodi sit certus de sua perseverantia in iustitia. Sed Amesius omnis talis gratiæ privatio nō est mors animæ magis, quàm (ut de Salomone statim subdit) grave deliquium animæ par est excidere à vita. Equidem, ut tueatur tam paradoxam thesin, prima Christianismi principia negare non erubescit, Quòd anima quæ peccaverit ipsa moriatur, gratiæ scilicet divinæ.

X. Petrus lethaliter peccavit negando Christum. Amesius. *Hoc quidem nos non negamus. Sed Bell. non ausus est dicere (quod tamen debuit*

ut nos feriret) Quidni ausus? omni gratià eum Christum xisset, æternam gratiam, potè liberè, quam trina fuit finit Bell. l. 4. c. internam. negat Christus post acceptum gratiam, & alio gratia, non interruptione amicitie.

XI. Potest actum infidelitatis facit actum nam efficitur & reus mortis, per o cans, & effusum. *Ultimum hoc actum mendum omni praesidio Non est hoc sed pura put intellexit hoc cupiscentiæ quæ plenè d catum plen DEI affirmat nus &c. (qu des. 3. hæref Fide justifica ro. Calvinic Fides justifi*

ut nos feriret) Petrum planè excidisse à gratia. Resp. Quidni ausit dicere quod res est? Excidit prorsus omni gratia Petrus per eam negationem, & nisi eum Christus denuò oculis misericordiae suae aspexisset, aeternum periisset. Quod verò receperit denuò gratiam, potius probat, quod amissam recuperarit liberè, quam liberè perdidit. Negatio itaque illa trina fuit sine dubio lethalis lapsus, licet verè dixerit Bell. l. 4. de R. P. c. 5. eum non perdidisse fidem internam. Nam etiam qui corde retinet, sed ore negat Christum, graviter delinquit. Quod autem post acceptum Spiritum S. habuerit perseverantiam, & aliquid ampliùs, scilicet confirmationem in gratia, non purgat ejus negationem à lethifera interruptione justitiae primae, ut insulsè objicit Amesius.

XI. Poterit is qui habet Fidei habitum facere actum infidelitatis. At secundum Scripturas, qui facit actum infidelitatis, perdit etiam habitum: nam efficitur simpliciter infidelis, & inimicus DEI, & reus mortis aeternae. Et ex doctrina adversariorum, per omne peccatum excutitur fides justificans, & effunditur ex corde Spiritus S. Amesius. r. *Ultimum hoc quod narratur de doctrina nostra, est purum mendacium, quod nunquam effutivisset Bell nisi omni praesidio veritatis in hac argutia destitutus.* Resp. Non est hoc purum mendacium Bellarmini, sed pura puta calumnia Amesii. Sine dubio enim intellexit hoc Bellarm. non de quovis motu concupiscentiae etiam involuntario, sed de peccatis quae plenè deliberata sunt. Esse autem omne peccatum plenè deliberatum expulsum Charitatis DEI affirmavit Lutherus, Melancthon, Calvinus &c. (quorum dicta recitat Alph. à Castro. x. Fides. 3. haeresi) & Charitatem indivulso nexu cum Fide justificante connexam esse, contendunt Luthe- ro. Calvinici communiter. Simul ergo expelluntur Fides justificans cum Charitate necessario, juxta

eorundem adversariorum principia. Idipsum nuper aperte docuit Ioa. Musæus Ienenfis Lutheranus Disp. 1. de Ecclesia, Th. XV. Verba ejus recitavi in Antimusæi qu. 2. §. 1. Ait: *peccatis contra conscientiam Fidem & Sp. S. excuti, & sic desinere esse membra Ecclesie.* Amelius 2. *Sine summa vel ignorantia, vel impudentia, non potuit Bell. affirmare, quemlibet actum infidelitatis excutere habitum Fidei, efficere hominem infidelem & inimicum DEI secundum Scripturas, quod probat exemplis Sara, Gen. 18. Moses & Aaron, Num. 20. Zacharie, Luc. 1. & Thoma Apostoli, Ioan. 20.* Resp. Amelius pro more suo etiam hic desperata suæ causæ remedium quærit in convitiis & mendaciis. Assertio Bellarmini est certissima apud omnes fideles, quod nempe formalis & completa infidelitas (de qua solum quæstio est) sit gravissimum peccatum mortale, cum DEVM mendacem faciat, estque inter præcipua peccata quæ dicuntur fieri ex malitia. Exempla non sunt ad rem, Sara leviter hæsavit, non obstinatè; quod ad formalem & completam Infidelitatem requiritur. Moses & Aaron ex nimia perturbatione non nisi venialiter peccarunt, ut disertè affirmat S. Aug. q. 19. in Num. & l. 26. contra Faust. c. 16. ac plerique DD. cum eo, quantumvis eam incredulitatem morte temporali DEVS punierit. Zacharias non nisi leviter hæsavit, absque ulla pertinacia. Thomas à mortifera pertinacia difficilius excusatur, quàm ceteri Apostoli, quibus Marc. ult. incredulitatem & duritiam cordis Christus exprobravit. Hoc certum, illos non ex malitia sed perturbatione & fragilitate humanà peccasse. Nihil ergo omnia illa effugia proficiunt contra liquidam Veritatem.

XII. Infantes omnes per Baptismum verè justificantur; & tamen postea multi eorum cum adoleverint, gravissime peccant. Amelius *De singulis infanibus baptizatis censendum est ex iudicio Charitatis, quod verè iustificentur; sed de omnibus collectivè, non potest*

pateat hoc certe de fidelibus ad vel apparentem Scriptura cum affirmat, si Sicut enim argumtum non facit Ergo. Vbi quid nullum dat verò cur Prudentes infantes, qui iustificatos cum molli excusant.

XIII.

tot admonitiones DD. ad populum solliciti sint? Dimitte nobis & libera nos a timore, & recedat Novatianus a maximam habendo; Vni respondet? & ipsum roget quid hoc est

XIV.

senon potest quomodo speret, se vobis nihil si & cum videat etiam contra alterum significamus præse cognitione vobis gratia. Respondeat

pateat hoc certò affirmari. *Quicquid sit, nostra defensio est de fidelibus adultis.* Resp. Multi hic novi errores, nulla vel apparens evasio! Nonne universaliter loquitur Scriptura cum juxta Quodlibeticam Puritanicam) affirmat, fideles esse de sua perseverantia certos? Sic enim arguitur: Qui natus est ex DEO, peccatum non facit. Infantes baptizati nati sunt ex DEO. Ergo. Vbi quæso excipiuntur infantes? 2. Iudicium nullum datur ipsius Charitatis. Secundum hanc verò cur Prudentia potius judicabit singulos illos infantes, quam omnes illos baptizatos collectivè justificatos esse? Implicantur hic errores suprà Tomo III. excussi.

XIII. Si iusti non possunt peccare, quorsum tot admonitiones Apostolorum, Prophetarum &c. DD. ad populum DEI, ut timeant, ut caveant, ut solliciti sint? Quorsum ipse Dominus orare jussit. *Dimitte nobis debita nostra: ne nos inducas in tentationem: & libera nos a malo?* Quorsum poenitentia, absolutio, & reconciliatio lapsorum defenditur contra Novatianos, si iusti peccare non possunt? Amelius maximam huius argumenti partem enervavit omit- tendo; Univerſim autem ex SACCO unicum hoc responſat? *Quærat Bellarminus ex illo qui hoc affirmat, & ipsum roget, Quorsum admonitiones &c.* Nun- quid hoc est Magistraliter enervare Bellarminum?

XIV. Si præſens gratia & justificatio vera esse non potest, nisi quis certus sit de perseverantia, quomodo fieri potest, ut ullus sani cerebri certò speret, se verè justum esse, cum de futuris eventibus nihil sibi certi, nisi temerè polliceri possit? & cum videat quotidie se & alios in varia peccata, etiam contra conscientiam labi? Amelius. *Hoc est alterum signum Bell. non nostræ sententia.* Nos non dicimus præſentem gratiam veram esse non posse, sine certa cognitione vel perseverantia, vel etiam præſentia ipsius gratia. Resp. Amelius non in Bellarmino, quæ-
Kkkk 6 sibi

sibi ipsi contradicit. Mendacem oportet esse memorem, juxta parcemiam. Nonne ferè toto cap. 1. huius libri contra Nos contendit, Debere omnem justum certitudine Fidei cognoscere & affirmare suam iustificationem? Hoc verò hîc, cum aliud non suppeteret effugium, apertè negat. Concludimus itaque rem totâ hoc Syllogismo: Iuxta Luthero-Calvinicos nemo justificatur sine fide justificante, quæ omnibus est præcepta. At hæc fides Luthero-Calvinicos justificans docet 1. *Omnem verè fidelem esse certum de sua iustitia.* suprâ cap. 2. *certum de sua prædestinatione.* cap. 3. *certum de sua perseverantia,* hoc ipso cap. 4. Ergo juxta Luthero-Calvinicos nemo justificatur, nisi per fidem de his tribus certus sit, cum fides justificans sit omnibus præcepta. Iam ulterius sic: Quod divinitus potest esse falsum, (imò quod de facto ut plurimum, aut semper falsum est) non potest cadere sub præceptum aut necessitatem medii. Atqui si non in omnibus, saltem in plurimis Calvinicis credita illa certitudo Iustificationis, Prædestinationis & perseverantiz manifestè est falsa, uti nec ipsi negare possunt. Ergo ea certitudo triplex in credendo non cadit sub præceptum, aut necessitatem medii ad salutem. Ergo est execranda tanquam hæresis absurdissima & pestilentissima. Quod validissimè Confirmatur ex eo, quod à Bell. expressum cautissimè reticuit, (& ita more suo enervavit) Amesius, nempe, unum ex erroribus Ioviniani fuisse, (ut referunt S. Hier. l. 2. contra Iovin. & S. August. hæres. 82.) *justos post Baptismum non posse peccare; & si fortè peccent, eos quidem sufficere lotos aquâ. Spiritum autem gratia minimè recepisse.* Quid aliud nostri Paritani? Aurea sunt verba & clarissima S. Augustini, quibus hanc præsumptuosam securitatem prostravit l. de corr. & gr. cap. 13. *Quis ex multitudine fidelium, quamdiu in hac mortalitate vivitur, in numero prædestinatorum se esse præsumat, quia id occultari opus est in hoc loco, ubi sic cavenda est elatio, ut*

etiam per Sa
zaretur Ap
perditionis,
dilectionem
& fideliter
uquam eis
pro suo ab
ritar, Bel
gè maxima
illa qua tra
se, ut vix u
jam locus
hæresin.
Bell. attig
quid vani
ex SS. Scri
aqua, qua
fons aqua s
35. 38. Qu
Ioan. 3. 9.
quoniam se
niam ex D
cap. 2. S. 3.
ficulnea-
lia dicend
Calvinos
nantur, c
Gallia &
clesiam p
per lavac
juxta Cal
lientem in
Et quot
am Ponti
teriatum
tum, qu

etiam

etiam per Satanae angelum ne extolleretur, tantus colaphizaretur Apostolus? -- Credendum est, quosdam de filiis perditionis, non accepto dono perseverantia in fide quæ per dilectionem operatur, incipere vivere, & aliquandiu justè & fideliter vivere, & postea cadere, neq; ex hac vita priusquam eis id contingat auferri. Audiamus jam quæ pro suo absurdo Dogmate producat Amesius. Queritur, Bellarminum argumenta Calvinica, ex parte longè maxima scientem præterysse & celasse: paucula etiam illa quæ tradit tam ieiunè proposuisse & tam misere soluisse, ut vix ullam hinc relinquat materiam disputandi. At jam locus & tempus est, ut Puritanus probet suam hæresin. Si meliora habuit argumenta, quàm quæ Bell. attigit, cur non produxit? Si non habuit, ut quid vanissimè oggannit? Profert autem hæc tria ex SS. Scripturis. I. ex Ioan. 4. 14. *Qui biberit ex hac aqua, quam ego dabo, non sitiet in æternum, sed fiet in eo fons aquæ salientis in vitam æternam.* II. ex Rom. 8. 35. 38. *Quis nos separabit à Charitate? &c.* III. ex I. Ioan. 3. 9. *Qui natus est ex DEO, peccatum non facit, quoniam semen illius in eo manet & non potest peccare, quoniam ex DEO natus est.* At 2. testimonium jam suprà cap. 2. §. 3. Obj. 3. expeditum est. Reliqua duo planè ficulnea tela sunt, ac planè puerilia, si non infantilia dicenda potius sint, eò quod ab innumeris inter Calvinos baptizatis infantibus validissimè prosterantur, cum quotannis ex ejusmodi baptizatis in Gallia & alibi è Calvinì grege ad Catholicam Ecclesiam plurimi se recipiunt. Nunquid infantes illi per lavacrum regenerationis (aut quòquo modo juxta Calvinicos) accepere aquam illam Iustitiæ salientem in vitam æternam? nunquid nati sunt ex DEO? Et quot eorum peccant gravissime ad idolomaniam Pontificiam transeundo? Prò, quàm male materiaturum est hoc Luthero-Calvinicum commentum, quod undique rimas agit!